

Breuis admonitio.

DE
Crimine Stellionatus Calvinianorum.

QVO IESVITAS IN SVAM SOCIETATEM RAPERE,

ET DOCTRINAM LVTHERI DE PERSONA
Christi, & sacra Cæna, illorum authoritate,
perfidè opprimere conantur.

Veritas instar Palmæ florebit,

AVTHORE

D. IACOBO ANDREÆ, Præposito & Cancellario apud Academiam Tubingensem.

TVBINGÆ,

Excudebat Georgius Gruppenbachius,

M. D. LXXXII.

Stellio paderius et simpliciter, longis viribus gladium depunctum
invenit, quibus admodum pellerent. Vulgo tarantula et à graecis
tarantulae, quod quidam à tarantula viribus. Huius viribus per
invenit tamen, tamen semper viribus pro et varis afficit. Et
ab his Stellio ex antiquis gentes, lentignos, in cavernis de
spiculis, per opem terra, habitans. In Apulia frequens visitatur
Similis tarantula et, scorpione de contrariis, ut visus ob eis, per
rem ipse afficit et corpore. Hinc pelleri pro viribus, Hinc
et Stellio viribus et pelleriam accipit opus Spicula
et ait, tribuimus, et pellerias militibus tulissent, capitali poena afficit

Stellionatus crimen à stellone nomen sumptum: quod fit, cum
aliquis deo factum est, ut si qd rem alij obligatam, dissimulata
obligatione, pro collatam alij tradiderit: aut si qd merces
conceperit, aut impo. servum fecerit, civis nulla oratione
poenatur, sed per se oratione prohibetur, ad profitem suum.

DIDERUNT INTRA
paucos annos Calviniani Theo-
logi passim dispersi, maximè ve-
rò ex colluvie leuissimorum ho-
minū Neostadij collecti, quàm
plurima, eaquē virulentissima Scripta, quibus
doctrinam Ecclesiarum nostrarum, quæ in Li-
bro Concordiæ comprehensâ est, horribiliter
deformare, & omnibus exosâam reddere co-
nantur.

Id vt maiore applausu suorum facerent, non modò ab ipsis, sed à Pontificijs quoque, & ijs quidem, ipsorum opinione doctissimis, Iesuitis videlicet, Papisticæ Religionis propemodùm collapsæ instauratoribus, damnatam, & grauissimè confutatam esse, ad rauim vsque vociferati sunt: quorùm Disputationem Ingolstadij Anno 1564. typis excusam, & secundò per Theologos (iustissimis & grauissimis de causis è ditione Electoris Saxonix pulsos) iussu Rectoris, Wittebergæ recusam, ac tertio Geneuæ propter graues causas (vt Titulus habet) ipsorum socij imprimi curauerunt.

Quæ cum in manus plurimorum peruenisset, quid sibi vellet Calvinianorum subita hæc Religionis mutatio, & cum Iesuitis societas,

non sine causa mirati sunt. Idq; eò magis, quòd Iesuitæ hoc illorum facinus silentio tegerent, nec apertè contradicerent. Quæ causa etiam inter alias quàm plurimas, post refutationem scripti Sperlingij (Hyperaspistis infœlicis Iesuitarum) mei diuturnioris silentij fuit, vt qui exitum huius fabulæ hucusque expectauerim.

Cùm verò nullum modum aut finem conuitiorum, calumniarum, & mendaciorum viderem (vt de horribili ac multiplici in Deum blasphemia nihil dicam) ad reprimendam vel hanc solâ insolentiâ atq; insectationem Calvinianorû, qua nobis Iesuitarû authoritate & consensu insultant: visum fuit, toti terrarum orbi politicam ipsorum fidem in rebus Ecclesiasticis, & salutem animarum concernentibus, & quàm bellè inter se in doctrina de persona Christi consentiant, breuissimo hoc scripto spectandam proponere: vnde, quæ fides illis in allegandis testimonijs vetustatis, adeoque in tota hac cōtrouersia longè grauissima, habenda sit, omnes verè pij iudicare possint.

Postquam enim viderunt Calvinistæ, Iesuitas in me vehementer, & hostiliter inuehi, & doctrinam oppugnare, quam publicè in Schola nostra disputandam proposueram, illosq; erro-

ri impio

ri impio (de persona Christi, & cœna Domini) aliquo modo patrocinari, non modò quæ pro ipsis facere videbantur, excerpserunt (quod aliquo modo excusari posset) sed cùm sub finem eiusdem Disputationis theses ponerent Iesuitæ, quibus & Calviniano errori, & sibiipsis apertè contradicunt, eas Calviniani in secunda & tertia æditione partim omiserunt prorsus, partim verò corruperunt, manifestè quibusdam verbis rescatis, & alijs in illorum locum substitutis: vt scilicet cauda capiti responderet, ipsorumq; impio errori Theses Ingolstadianæ viderentur suffragari: ne pius lector manifestâ contradictionem in Thesibus Iesuitarum animaduerneret.

Id cùm manifestum crimen falsi sit, quod Iureconsulti **STELLIONATVS** crimen appellant, viro ciuilitè bono indignum facinus, hominem infamans, quò minus illi in rebus politicis fides amplius habeatur: spero viros bonos, honestos, pios, veritatis & honestatis amantes, vel ex hoc vno facillè agnituros spiritum **MENDACII**, & extremæ ac detestandæ vanitatis & impudentiæ, horum Calvinianorum corda ita occupasse, vt pro ciuilitè bonis viris, multò minus pro Ecclesiarum fidei ministris minimè habendi sint.

A 3

Sub-

4
Subijciam autem primò Theses Iesuitarum, quemadmodum Ingolstadij typis excusæ sunt, deinceps quomodo eas in secunda & tertia additione mutilarint Calviniani, ne diuortiū inter ipsos & Iesuitas agnoscatur, recitabo: vt collatione facta, quàm perfidè & sceleratè egerint Calviniani, omnibus manifestum sit.

THESIS 103. INGOLSTADII
impressa sic sonat:

” Quod vt facilius expediamus, primùm omnium corpus Christi bifariam considerari possibile meminerit lector: vno quidem modo, vt visibile & circumscriptum est, ea nimirum forma, qua Christus in hoc mundo conuersatus, & in cœlum assumptus est: altero verò, vt INVISIBILE ET INCIRCUMSCRIPTUM, qua ratione spiritale quodammodo dici potest. Nam licet verum corpus sit, ET IDEM PLANE NUMERO cum illo, quod nunc in cœlis à beatis conspici-
” tur: tamen SIC CONSIDERATVM, neque videtur, neq; in loco est, vt res corporales esse solent. Hactenus Iesuitæ.

Huius Thesis loco, Calviniani in recta Disputatione Iesuitarum eodem numero signatam 103, aliam Thesin subiecerunt, vt sequitur:

Si igitur

9
Si igitur consideramus Christi corpus, vt visibile & circumscriptum est, ea nimirum forma, qua Christus in hoc mundo conuersatus, & in cœlum assumptus est, vt omninò ita considerari oportet verum corpus humanum. Neque enim diuersa aut plura numero corpora habuit Dominus.

Deinde, cùm in Thesi 104. Iesuitarum initio hæc verba posita essent: PRIORI modo in cœlis tantum Christus, &c. Calviniani his verbis deletis, substituerunt alia, videlicet: Hoc, inquam, modo in cœlis tantum Christus. Idque fecerunt Calvinistæ, ne hiulca esset disputatio: omissa nimirum, & maliciosè dissimulata atq; expuncta thesi 110. quæ sic sonabat: Quantum verò ad POSTERIOREM considerationem attinet, certa fides est & sana confessio orthodoxorum, non nouum aliquem Deum, aut ex pane aut ex vino fabricatum (vt Schmidlino fingere libet) sed illud ipsum corpus, quod pro nobis traditum est, quodque in cœlis visibile esse diximus, in sacrosancto quoque ac diuinissimo Eucharistiæ Sacramento, INVISIBILE tamen, INCIRCUMSCRIPTUM, INDEFINITUM, id est, non localiter, sed Sacramentaliter (vt dicunt)

NB.
Vbi vester Orthodoxus consensus per Iesuitas confirmatus?

7
cunt) verissimè contineri, ibidemque manere,
donec species Sacramentales consumantur. Ha-
ctenus Iesuitæ.

Sed quis dubitat, istos homines, qui tale cri-
men **SCIENTES ET PRVDENTES** coram
tota Ecclesia, in tanto Religionis negotio per-
petrare non verentur, si Christus adhuc in ter-
ris ambularet, Iudæis eundem denuò proditu-
ros? Aut quomodo vir bonus cogitare potest,
Caluinianos bona conscientia suâ causam (de
cœna Domini & persona Christi) corâ homi-
nibus, ne dicam coram Deo, agere: qui in aper-
to, eoque turpissimo crimine falsi sunt depre-
henfi? quo suis persuaserunt hæctenus, Pontifi-
cios quoque, & eos quidem iuratos veritatis ho-
stes, Iesuitas, ipsorum doctrinam de persona
Christi, tanquam Catholicam & Orthodoxam,
confirmare: cum manifestè contrarium in ea
Disputatione scripserint, & Ecclesiæ Dei tan-
quam certam fidem, & sanam confessionem
Orthodoxorū proposuerint, videlicet, corpus
Christi inuisibile, **INCIRCUMSCRIPTVM**, indefi-
nitum, in Sacramento Eucharistiæ contineri:
quod illi perfidè in ipsorum Disputatione Ge-
neux excusa, deleuerunt, & loco antecedentis
Theseos 103, aliâ, huic minimè respondentem,
subiecerunt, Desi-

8
Desinât ergo nobis posthac non modò Ne-
ostadiani, sed omnes illorum gregales, qui pas-
sim oberrant, Iesuitarum consensum obijcere,
quos per crimen falsi & Stellionatus in suam
societatem rapuerunt: quod eò facilius fieri po-
tuit, siquidem regnum Satanæ in se non est di-
uisum: ideoq; mirum non est, cum vtrique ho-
stes sint veræ Dei Ecclesiæ, quod mutuas ope-
ras, ad oppugnandam veritatem doctrinæ cœ-
lestis, quæ per gratiam Dei in nostris Ecclesijs
sonat sincera, & incorrupta, tradant.

Cæterum si nobis obijciant Calvinistæ, in
Disputatione Iesuitarum Thesi 93. contineri:
NVLLO MODO fieri posse, ut idem Christi cor-
pus in vno eodemq; loco circumscriptum sit, &
& incircumscriptum, definitum & indefinitum,
visibile & inuisibile: hanc 93. Thesin cum 110.
conciliare, non autem per crimen Stellionatus,
delere oportebat, si illorum autoritate nos pre-
mere, & nostram doctrinam, tanquam mini-
mè Catholicam, oppugnare voluissent.

Et viderint Iesuitæ, quomodo ipsi suam Di-
sputationem saluare possint, aut velint, si modò
tum Catholica Ecclesia veram præsentiam cor-
poris & sanguinis Christi in cœna Domini as-
serere & tueri velint.

B

Etenim

Etenim si iuxta Thesin 103. & 110. Disputationis ipsorum, corpus Christi idem numero, quod nunc in cœlis à beatis conspicitur, visibile & circumscriptum, ea nimirum forma, qua in hoc mundo conuersatus, & in cœlum assumptus est, idem, inquam, corpus inuisibile, incircumscriptum & indefinitum in Sacramento Eucharistiæ continetur; quomodo Thesis 93. ipsorum, cum 103. & 110. Thesi consistere potest, quibus corpus Christi alio atq; alio modo consideratum, simul circumscriptum & incircumscriptum, definitum & indefinitum, visibile & inuisibile esse posse apertè affirmant?

Hæc quomodo cum Calvinianorum doctrina consentiant, ipsi quoq; viderint. Quod cum probè intelligerent, illorum errori refragari, & cum eo ex diametro pugnare, Thesin 110. prorsus extinxerunt, & in locum 103. (quæ & ipsa Calvinistis displicuit) aliam suffecerunt, eamq; pro Iesuitarum doctrina venditarunt. Id num viri boni, ne dicam hominis Christiani officium, an verò crimen Stellionatus sit, omnibus pijs iudicandum relinquo.

Quò minus mirandum est, eos (sub finem falsò dictæ collationis Catholicæ & Orthodoxæ fidei cum disputatione mea Wittebergen, si)

si) Lutheri testimonia impudenter adiecisse, quibus vniuerso Christiano orbi persuadere conantur, Lutherum quoque cum ipsis in doctrina de cœna Domini consensisse: tanta nimirum penuria testium verorum ipsorum causa ægerimè laborat. Cum enim testimonia Lutheri, eo loco allegata, omnia de salutari tantum manducatione corporis Christi in cœna Domini loquantur: quæ per solam fidem fit, & extra omnem controuersiam posita est: ipsi Lutheri verba (contra conscientie propriæ testimonium, & authoris mentem) ad substantiâ & Sacramentalem manducationem corporis Christi in cœna referunt, quæ bonis & malis, dignis & indignis, communis est, per quam mali & indigni non minus ad iudicium, quàm boni & digni ad vitam, corporis & sanguinis Christi in externo usu Eucharistiæ participes fieri possunt.

Quam fidem ergo præstent mortuis, primitiue Ecclesiæ, sanctis Doctoribus, in ipsorum testimonijs allegandis, penes pium lectorem iudicium esto: cum viuis non parcant: & quidem hostium suorum scripta publicè excusa deprauare audeant, neq; vereantur, ne ab ipsis criminis falsi aliquando accusentur & conuincantur.

Cumq; Iesuitæ hoc Calvinistarum flagitium

hactenus (haud dubiè odio eorum, qui synce-
ram doctrinam de persona Christi defendunt)
malitiosè dissimularint, pius & cordatus Le-
ctor ex ea re intelliget, qua conscientia & quo
zelo Iesuitæ negotium Religionis agant.

Hac breui, necessaria tamen & graui admo-
nitione, pio Lectori ostendere volui, quantum
tribui debeat Calvinistarum allegationibus,
quas ex Neotericis & veteribus scriptoribus vn-
diquaq; magno numero (sed mala fide) corra-
dere solent. Si. n. Orthodoxus ipsorum consen-
sus ad hunc modū examinatus fuerit (collatio-
ne cum ipsis authoribus facta) non minor vani-
tas & audacia Calvinistarū deprehendetur. Et
quibus sophismatib. Liber ille, item Argumen-
ta Talmanni, & Theses Hermannii Pacifici sca-
teant, orbi terrarum citius fortasse, quàm Cal-
uinistis placuerit, demonstrabitur. Benè vale
pie Lector, & Dominum ora, vt horum homi-
num, quibus nulla neq; frons est, neq; con-
scientia, impios conatus breui confun-
dat, Amen. Tubingæ 4. Idus

Maij. Anno Domini

1582.

Zwo Christliche
In Gottes Wort /
vnd bewehrten Historien wolgegrün-
dete Predigten / vom ersten Ursprung vnd
Anfang / auch folgenden wachsen vnd auff-
nemen des Päpstlichen Stuls
zu Rom.

Gehalten in der Evangelischen
Pfarkirchen zu S. Anna in
Augsburg /

Durch
Georgium Millern / Doctorn vnd Pfar-
herrn daselbst.

Gedruckt zu Leipzig / durch Jacob
Verwaldts Erben.

M. D. LXXXIIII.